

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 574/17
Дана 03.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

ради исплате
РАД-6.3 друга примања

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Персиде Јовановић, председника већа, Зорице Смирчић и Невенке Калуђеровић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, против туженог "ББ", чији је законски заступник директор АБ1, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Мионици П1 бр.37/16 од 26.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2017.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Мионици П1 бр.37/16 од 26.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П1 бр.37/16 од 26.12.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у заради за период од августа 2014. године закључно са фебруаром 2015. године, исплати износ од 70.983,58 динара са затезном каматом на одређене месечне износе почев од дана доспелости сваког до исплате, како је наведено у садржају тог става, у року од 8 дана под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање плати Републичком фонду ПИО запослених, Филијала Ваљево одређене месечне износе са затезном каматом почев од дана доспелости сваког до исплате, како је наведено у садржају тог става. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.649,00 динара, у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Против првостепене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу,

побијајући је у целости због свих законом прописаних разлога, са предлогом као у жалби.

Тужилац није поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/2011... 55/2014), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд оценио је да је:

- жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 Закона о парничном поступку, на које Апелациони суд, као другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде, које би утицале на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде, тужилац је у радном односу на неодређено време код туженог, на основу уговора о раду од 31.10.2003. године, на радном месту руковаоц утоваривача, са зарадом која се утврђује коефицијентом 1,80. Решењем инспектора за рад Колубарског округа бр.383-021-00060/2012-04 наложено је туженом као послодавцу да отклони утврђену повреду закона на тај начин што ће запосленима, међу којима је и тужилац исплатити разлику зараде, односно накнаде зараде за јануар, фебруар и јул 2012. године и да запосленима исплати доспелу неисплаћену накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године. На основу налаза и мишљења вешака економско-финансијске струке ВВ, утврђено је да је послодавац зараде тужиоца закључно са новембром 2012. године обрачунавао у припадајућим износима, да је почев од 01.12.2012. године вршио обрачун минималних зарада, без примене одредби Колективног уговора, Правилника о раду туженог. Минимална зарада није уговорена између туженог и тужиоца. Тужени је тужиоцу на основу разлике између припадајуће зараде и исплаћене минималне зараде за утужени период од 01.08.2014. закључно са фебруаром 2015. године мање исплатио износ од 70.983,58 динара, који износ је досуђен ставом првим изреке ожалбене пресуде и није уплатио доприносе за тужиоца за период од августа 2014. године закључно са јануаром 2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, и за своју одлуку дао разлоге које прихвата и овај суд, као другостепени суд у поступку њене жалбене контроле.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о раду (Службени гласник РС број 24/2005...75/2014) који је с обзиром на период утужења релевантно материјално право прописано је да запослени има право на одговарајућу зарату, која се

утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Запослени према одредби члана 111 став 1 истог закона има право на минималну зараду за стандардан учинак и време проведено на раду. Ставом трећим овог члана прописано је да се општим актом, односно уговором о раду утврђују разлози за доношење одлуке о увођењу минималне зараде. Послодавац уводи минималну зараду када наступе разлози за доношење такве одлуке, које је утврдио општим актом, односно уговором о раду.

Тужени на коме је био терет доказивања није доказао чињеницу да је у складу са наведеном законском обавезом утврдио разлоге за доношење одлуке о увођењу минималне зараде, тако да је дужан да запосленима исплаћује одговарајућу зараду и у случају постојања поремећаја у пословању. Како је запосленима исплаћивао минималну зараду а пропустио је да у складу са законом утврди разлоге за доношење одлуке о увођењу минималне зараде, послодавац незаконито поступао и таквим поступањем тужиоцу причинио штету у висини разлике између одговарајуће и исплаћене минималне зараде, због чега је дужан да му наведену разлику исплати.

Неосновани су наводи жалбе који се односе на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца Фонду ПИО, односно да је погрешно примењен Закон о пензијском и инвалидском осигурању, обзиром да је одредбом члана 105 став 2 Закона о раду прописано да се под одговарајућом зарадом сматра зарада која садржи порез и доприносе који се плаћају из зараде. Законом о доприносима за обавезно социјално осигурање (Службени гласник РС број 84/04...112/15) прописане су основице и стопе по којима се обрачунавају и плаћају доприноси, као и обрачунавање, утврђивање и плаћање доприноса. Стога је одлука садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде правилна.

Потврђена је и одлука у погледу споредног тражења, затезне камате на износе главног дуга, јер је донета правилном применом одредби члана 277 у вези члана 324 Закона о облигационим односима .

Супротно жалбеним наводима, разлози ожалбене пресуде нису противречни садржини исправа, ожалбена пресуда не садржи недостатке због којих се не може испитати, па се неосновано жалбом туженог побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом правила из члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Сагласно изложеном, на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/2014) одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Персида Јовановић, с.р

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић